

ROMANA

Széles a világ
– nagy a szerelem

Kate Hewitt
Athéni éjszakák

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Kate Hewitt, 2008 – Vinton Kiadó Kft., 2019*

A ROMANA 673. eredeti címe: *The Greek Tycoon's Reluctant Bride*
(Mills & Boon Modern Romance)

• *Magyarra fordította:* Hulley Orsolya

Nyomtatásban megjelent a ROMANA 673. számában, 2019

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-643-5

• *Kép:* Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2019

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail-cím:* harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

ELŐHANG

Edward Jameson erős kézzel fogta hajókötelet, s közben felvont szemöldökkel méregette a fura betolakodót.

– Segíthetek? – kérdezte.

A jachtja az athéni Mikrolimano kikötőben várakozott, a sovány fiú pedig épp a hajója előtt vert tanyát.

– Nem.

Edward összeszorította az ajkát. A fiú alig lehetett több tizenkét évesnél. Úgy nézett ki, mint egy madárijesztő. A pólójából és a rongyos nadrágjából hosszú, vékony karok és lábak lógtak ki. Éhesnek tűnt, de ezüstszürke szeméből büszkeség és különös elszántság sugárzott.

– Akarsz tőlem valamit? – kérdezte Edward görögül.

Nem feltételezte, hogy a pireuszi utcagyerek beszél bármilyen idegen nyelvet. Közben megszorította, és napégette kézfeje köré csavarta a hajókötelet.

A fiú vett egy mély levegőt.

– Én is ugyanezt akartam kérdezni.

Edward felnevetett.

– Tényleg?

– Igen. Sok mindenhez értek – darálta a fiú. – Bármit megcsinálok. Lemosom a hajóját, kipumpálom a vizet. Küldöncnek is használhat. Ráadásul olcsón dolgozom.

– Nem kellene inkább iskolába menned?

A srác vállvonogatva és különösebb sajnálkozás nélkül válaszolt:

– Abbahagytam az iskolát.

– De miért? – kérdezte Edward.

Sötét árnyék futott át a fiatal arcon.

– Mert el kell tartanom a családomat.

Edward majdnem ismét elnevette magát.

– A családotat?!

– Igen. Az anyukámat és a három lánytestvéreimet. A legkisebb még csecsemő. – A fiú összefonta a karját, és Edwardra pillantott. – Szóval? Hajlandó alkalmazni?

Nem volt oka felvenni ezt a gyereket. Hiszen milliomos, nincs szüksége olcsó és minden bizonnyal képzetlen munkaerőre. Ám volt valami a fiú szemében – leginkább vasakaratra lehetett nevezni –, ami elgondolkodtatta.

– Igen – mondta habozva. – Azt hiszem, igen.

A srác uralkodott a vonásain, így csak egy pillanatra suhant át az arcán egy diadalmas mosoly.

– Mikor kezdhettek?

– Most rögtön. Mit szólsz?

– Semmi akadálya.

– Mondd csak, mi a neved?

A srác felugrott a fedélzetre, aztán kihúzta magát.

– Demos Atrikes.

Nem úgy tűnt, mintha elbűvölné Edward milliókat érő jachtja, de a kezét azért végigfuttatta a fényesre csiszolt fafelületen.

– Mi lesz a feladatod?

– Mondd csak, tényleg ilyen sürgős munkát találsz?

Egykedvű vállvonogatás volt a válasz.

– A családomnak szüksége van rám. Ezért vagyok most itt.

Edward bólintott. Tudta, milyen lehetőségek állnak az ilyen fiúk előtt. A dokkban vagy a gyárban

kaphat munkát, esetleg csatlakozhat az egyik utcai bandához.

– Fel kéne súrolni a fedélzetet. Ha nem tartod rangon alulinak.

Demos Atrikes lesújtó pillantást vetett a munkaadójára.

– Bármit megteszek – mondta komoran.

Így is volt: a srác elképesztő alapossággal súrolta fel a fedélzetet. Csontos válla kilógott a vékony pólóból, a nyakát vörösre égette a nap.

Egész álló nap dolgozott, este pedig nagy gyakorlattal és elégedett arckifejezéssel számolta át a bankjegyeket.

– Jöjjen vissza holnap is?

– Igen – bólintott Edward. – Nagy hasznodat venném.

Demos bólintott, leugrott a fedélzetről, és mezítláb vágott neki a kikötőnek. Úgy tett, mintha nem venné észre a jachttulajdonosok gyanakvó pillantását. Lepergett róla a megvetésük.

Edward még hallotta, amint halkán, könnyedén füttyentget maga elé. Az ember azt hihette volna, hogy csak egy görög kissrác, aki szeret a kikötőben csavarogni, de Edward tudta: ezúttal nem erről van szó.

Demos a pólója alá dugta a bankjegyeket, hogy ne lophassák el tőle.

Ez fiú tényleg más volt.

Bármit megteszek, mondta. Edward aggódva gondolt rá, hogy az élet egy nap majd tényleg olyan helyzetbe sodorja a srácot, mikor nem lesz választása.

1. FEJEZET

Húsz évvel később

Demos Atrikes az erős fénnel megvilágított táncter szélén állt. Körülötte mindenki tombolt, vad zene üvöltött a hangszóróból. Az egyik, vörös függönnyel takart falfelületre diaképeket vetítettek. Az athéni felső tízezer ifjai és leányai mulattak nagy odaadással. Aki pedig éppen nem rázta magát, az az egyik díványon hevert, s a különös diavetítést bámulta.

Demosnak már most hasogatott a feje. Az egyik ifjú hölgy születésnapját ünnepelték. Unatkozva nézte a feltűnően csinos, kihívó ruhát viselő fiatal teremtéseket, és elnyomott egy ásítást. Egyre üresebbnek és céltalanabbak látta az efféle szórakozást.

Csak azért jött el ma este, mert az egyik ügyfele lányát ünnepelték. Az apjától tizenkétfió eurós megbízást kapott: teljesen egyéni, személyre szabott jachtot kellett terveznie. Ha ekkora megrendelést kap az ember, akkor muszáj körülrajongani az ügyfelet.

Azért is jött el a buliba, mert némi változatosságot remélt az irodában töltött nap után, de a kalapáló, monoton zene és zsúfolt táncparkett nem volt az ő világa. Valami másra vágyott. Maga sem tudta, mire.

Éppen indulni akart, mikor észrevett egy karcsú, sötét hajú szépséget a táncparkett közepén. Zselézett hajú fiatal sráccal táncolt, aki félig nyitott, csillogó rózsaszín inget, s hozzá szoros csónadrágot viselt. A lány sem fogta vissza magát. Ezüstszürke, mélyen kivágott ruhája épp csak a combja közepéig ért. Nem bízott túl sokat a képzeletre.

A barna szépség a táncpartnerére mosolygott, aki átkarolta a csípőjét, és olyan obszcén módon ölelte magához, hogy Demos undorodva elhúzta a száját. Pedig nem sem volt régimódi, sem tapasztalatlan, és egészen biztosan nem volt prűd.

A sötét hajú lánynak sem tetszett a partnere viselkedése, mert elhúzódott, s aztán dacosan megvonta a vállát. Csak úgy repültek a fürtjei. Sarkon fordult, és otthagya a fiút, aki azonban utánament. Ám a lány udvarias, ugyanakkor határozottan elutasító mosollyal leszerelte, és pillanatok alatt eltűnt a tömegben.

Demos a maga százkilencven centiméterével mindenkinél magasabb volt, így könnyen észrevette a szépséget: a klub bárrészében ült egy díványon, és kifejezéstelen arccal bámult maga elé.

A férfi nyugodtan átgondolhatta a következő lépést. Ma tényleg nem volt bulizós kedvében. Fárasztó napot töltött az irodában, s a végén még az édesanyja is felhívta egy szemrehányó üzenettel: „Haza kell jönnöd. A húgodnak szüksége van rád...”

Egykor panasz és habozás nélkül vállalta a családdal járó kötelezettségeket. Ám most, húsz évvel később mind nagyobb tehernek érezte ugyanezt.

Egy kis időre el akart feledkezni a kötelezettségeiről. Olyan személy társaságára vágyott, akihez vonzódik, de aki nem függ tőle, és akinek nincs rá szüksége.

Vonzalma tárgya csupán néhány méterre ült tőle, de úgy tűnt, nem veszi észre. Így Demos nyugodtan végigmérhette sűrű, szexin és kócosan aláhulló haját, mélykék, mégis sötét árnyalatú szemeit, rózsás, duzzadt ajkát. A ruhája felcsúszott, a harisnyatartója is kivillant alóla. A lány, mintha megérezte volna a pillantását, lassan Demos felé fordult. Először meglepettnek látszott, majd az ajka csábító mosolyra húzódott, s közben feltűnő lassúsággal változtatott az ülőhelyzetén.

– Nos... Eleget látott? – kérdezte.

Úgy hangzott, mintha egy elégedett macska kérdezné.

– Igen. Hiszen gondoskodott róla.

Demos leült a lány mellé, aki ráérősen végigmérte.

– Eleget látott? – kérdezte a férfi mosolyogva.

A lány megrázta a fejét. A haja közben Demos arcához ért.

Lenyűgöző illat csapta meg az orrát. Az élénk, virágos parfüm mindenki máson furcsán hatott volna, mert túl erős volt, túl hivalkodó.

– Ezen segíthetünk – mondta.

– És mégis, hogyan?

Volt valami játékoság a lány viselkedésében. Irónia és báj áradt minden mozdulatából. Más volt, mint az elkényeztetett kisasszonyok és elit modellek, akikkel általában randevúzott. Azok kiszámíthatóak voltak... ez a lány azonban csak játszik vele. Hűvösen és csábítóan mosolyog, de nem tudni, mi jár a fejében.

– Mit gondol?

– Nem tudom – felelte a szépséges teremtés. Kíváncsian felvonta a szemöldökét. – Esetleg van valamilyen javaslat?

Közben könnyedén megfogta Demos térdét.

Az érintéstől mindketten zavarba jöttek. A lány gyorsan elhúzta a kezét, és kurta, ideges nevetést hallatott.

A ruhája ezüstpántja a vállára csúszott. Demos megigazította, s közben megsimogatta a bőrt a karján. A lány erre őszinte riadalommal reagált: nagy, szorongó szemekkel nézett.

Demos döbbsen hátradőlt a bárskéen. Hát ez meg miféle játék?

A következő pillanatban azonban a lány ismét elmosolyodott, majd kiürítette a poharát.

– Kezdjük azzal, hogy meghív egy italt.

Althea Paranoússis felvont szemöldökkel tanulmányozta a vele szemben ülő férfit. Ritka példány volt: kemény és elszánt. Minden erről tanúskodott: az ajka, a teste, a testtartása.

– Mit szeretne inni?

A lány megnevezett egy fura nevű koktélt.

– Létezik ilyen ital?

Althea begyakorolt mozdulattal hátravetette a fejét:

– Menjen a bárpulthoz, és derítse ki!

A férfi bólintott, és elment az italtért. A lány azon tűnődött, ne oldjon-e kereket. Elvégre ez volt a specialitása: reményt ébresztett, de nem nyújtott semmit, majd szabadkozó mosollyal visszavonult. Ezúttal mégsem menekült el, mert új ismerőse kíváncsivá tette. Idősebb, tapasztaltabb és veszélyesebb volt, mint azok az unalmas fiatalemberek, akik körülrajongták.

Ha nem tetszik, később még mindig leléphet.

Ismeretlen udvarlója már jött is vissza, lehetetlenül rózsaszín koktélt tartva a kezében.

Átnyújtotta, majd leült mellé. Althea megborzongott a pillantásától. Izgató volt, zavarba ejtő, mélyen megrázó.

– Még a nevét se tudom – állapította meg a férfi.

A lány mosolyogva elfordította a tekintetét.

– Talán jobb is így – mondta.

– Én szeretek a hölgyeknek bemutatkozni. A nevem Demos Atrikes.

– Örülök, hogy megismerhetem.

Althea meglepődött, amiért nem ismerte fel rögtön. Demos Atrikesről legalább annyi cikk jelent meg a bulvársajtóban, mint róla. Demos a fotókon általában egy gyönyörű modellt tartott a karjában.

Elgondolkodva nézte a férfi markáns vonásait. Ezüstsziürke szemében arany szikrák táncoltak. Tudta róla, hogy gazdag. A gazdagok esténként szeretik kiengedni a gőzt. Megvető mosoly futott át az ajkán.

– Mi az? – kérdezte a férfi.

– Unatkozom. Lenne kedve táncolni?

– Jobb ötletem van. – Odahajolt a lányhoz. Althea enyhe mentaillatot érzett. – Menjünk innen.

Tudok egy helyet, ahol nyugodtan beszélgethetünk.

– Beszélni akar? – kérdezte a lány értetlenkedve.

– Az elején biztosan. Várjuk meg, mi lesz belőle. – Végigfuttatta a lányon a tekintetét. – Maga valamiért egészen más.

Ha tudnád, hogy mennyire igazad van, gondolta a lány.

– Szóval, mi lesz? Velem jön?

Althea szerette volna elutasítani, de valamiért vonzotta az ajánlat. Rendesen nem maradt kettesben az ilyen Demos Atrikes-féle férfiakkal. Ők ketten eléggé különböznek egymástól, talán ezért ébredt fel az érdeklődése. A pillantása a férfi erős, napsütötte karjára tévedt. Kíváncsi volt a kéz érintésére, s arra, milyen reakciót vált ki belőle az izmos test közelsége. Általában nem voltak ilyen gondolatai...

Felállt, pedig egy belső hang azt suttogta: „Örültség, ne tedd!”

Magára vette a fényes, puha stólát. Athénban csalókák voltak a tavaszi éjszakák, könnyen megfázhatott az ember.

A kezük összekulcsolódott. A lányon riadt borzongás futott végig. El akarta húzni a kezét, de a férfi nem engedte. Talán mindketten ugyanazt érezzük, gondolta Althea.

A bár sarkában feltűnt a csillogó rózsaszín ing: Angelos Fotopoulos széles vigyorral közeledett felé.

– Menjünk innen – mondta a lány sürgetően.

– Hű, de sietős – vigyorgott Demos.

– Csak nem akarsz elmenni, édesem?

Megérkezett Angelos Fotopoulos. Időközben még jobban kitárta ingét, immár az egész mellkasa látszott. Keskeny arcát sötét haj keretezte. Kinyújtotta a kezét Althea felé, Demos azonban elkapta a karját.

– De bizony. Megy, mégpedig velem.

– Ki állítja ezt? – kérdezte Angelos gúnyos éllel.

Ám a szeméből bizonytalanság áradt. Elvégre Demos egy fejjel magasabb volt nála.

– Ő mondja – felelte Demos Altheára mutatva.

– Nos, igen... – A lány a torkát köszörülte. – Igen, megyek. Kérlek, hagyj békén, Angelos.

– Hát jó – szólt a fiatalember dühösen. – Különben sem számítasz... hiszen csak egy olcsó ribanc vagy – fűzte hozzá megvetően.

Demos azonnal megragadta Angelos torkát. Althea meglepetten pislogott, miközben Angelos tehetetlenül vergődött, és próbált levegőt kapni.

– Hagyja, kérem – mondta Althea. – Semmi értelme.

Angelos ajka már kezdett elszíneződni.

– Tényleg semmi értelme – szólt Demos, és elengedte az áldozatát. – Menjünk.

Átfogta Althea vállát, és a kijárához vezette.

Kiléptek a kis mellékutcába. Athén Psiri nevű kerületében jártak. Napközben tele volt kis üzletekkel és műhelyekkel, este azonban kinyíltak a tavernák és az ouzerik, a házakból nevetés és zeneszó áradt: különösen a görög városi zene, a rembétiko melankolikus ritmusa.

Psiri azonban nem csak fényes vendéglátóhelyekből állt. Althea megborzongott, mikor Demos egy sötét, kanyargós utcácskába vezette.

– Hová megyünk? – kérdezte riadtan.

Elhagyták az élettől lüktető éjszakai szórakozóhelyeket. Csak egy kóbor macska nyávogott rájuk nagy panaszosan.

Demos azonban csak mosolygott. Althea hirtelen megállt, és összefonta a karját. Merész ruhája tökéletesen illett egy éjszakai klubhoz, de itt a sötétben, egyedül egy ismeretlennel, nemcsak nevetségesnek, de roppant felelőtlennek is érezte magát. Ráadásul nagyon hideg volt, s ezen a stóla sem segített.

Elhaladt egy autó, s a reflektorfényben látta, hogy Demos alaposan szemügyre veszi.

– Egy utcával arrébb van egy nagyon hangulatos borbár – mondta a férfi.

Althea sóhajtott, aztán bizonytalanul bólintott:

– Hát... jó.

Demos ekkor megfogta a kezét, és a lányt hirtelen megszállta a nyugalom.

A régies, kicsit ütött-kopott tavernában nagy faasztalok és nyikorgó székek jelentették a bútort. A falakat porlepte borosüvegek díszítették. Maga a tulajdonos fogadta őket.

– Demos, barátom! De rég nem találkoztunk! Hogy kerülsz ide?

Althea döbbenet nézte a jelenetet. Demos olyan arrogánsan viselkedett a bárban, hogy a lány kizárólag ötcillagos helyen tudta elképzelni. Nem értette, mit keres egy ilyen külvárosi lebuiban.

A tulajdonos az egyik egy sarokasztalhoz vezette őket. A kezükbe nyomta az étlapot, majd felszolgált egy üveg bort, melyet a pult alól vett elő. Althea közben egyfolytában a stóláját igazgatta.

– Már megbánta, hogy ezt vette fel?

Demos gúnyos kérdése az arcába kergette a pírt, ám a férfi a végén hozzáfűzte:

– Elbűvölően néz ki.

A lány elgondolkodva nézett körül a tavernában. A lábuk összeért az asztal alatt. Demosnak sikerült felkelteni az érdeklődését. Ez igencsak meglepő volt, mivel Althea kifejezetten rettegett a testi vagy érzelmi közelségtől.

Most mégis itt volt. Akkor is eljött volna, ha Angelos nem kellemetlenkedik. De vajon miért? Demos a klubban olyan vágyakozóan nézett rá... Gyorsan elhessegette ezeket a gondolatokat.

Demos elmerülten tanulmányozta az étlapot, így Althea nyugodtan szemügyre vehette az arcát. Jóképű volt, ha nem is a hétköznapi értelemben. Túl markáns és érdekes volt az arca ahhoz, hogy szépnek lehessen nevezni. Hullámos, sötét haja hosszabb volt az átlagosnál. Ezüstszerű szeme fölött határozott szemöldök húzódott. Az orra egyenes volt, csaknem tökéletes. Az ajka pedig meglepően érzéki – legalábbis a többi arcvonásához képest.

Althea próbálta felidézni, hogy mit olvasott róla az újságban, de nem nagyon jött össze. Sosem kötötték le a bulvárhírek. Saját tapasztalatból azt is tudta, hogy az effajta sajtótermékek szeretik kiszínezni a valóságot.

Demos mosolyogva felemelte a poharát. A bor rubinvörösen lángolt a lámpafényben.

– Jamasz! – mondta. – Meséljen egy kicsit magáról!

– Mire kíváncsi?

– Hát, például a nevére.

– Megegyeztünk, hogy azt inkább megtartom magamnak – emlékeztette a lány kacér mosollyal.

Kissé csodálkozott, hogy a férfi még nem ismerte fel, s hogy még nem futottak össze korábban. Demos Atrikes... Itt-ott már őszül a haja. Vajon hány éves lehet? Biztos idősebb, mint azok a férfiak, akikkel egy társaságba jár. Idősebb, tapasztaltabb, függetlenebb – és valószínűleg sokkal veszélyesebb.

– Hát jó, titokzatos idegen – mondta a férfi. – Akkor majd én elnevezem. Legyen a neve Elpis.

– Érdekes választás.

– Mond magának valamit?

– Igen, mond. – A lány dühösen felszegte a fejét. Nem szerette, ha kioktatják. – Azt jelenti, hogy remény. Az egyetlen dolog, ami nem illant el Pandora szelencéjéből. Ha ez mond magának valamit.

– Betalált – mosolygott Demos.

– Nos... – Althea letette a poharát, és bizalmasan előrehajolt. – Miféle reményt táplál irántam?

A férfi tekintete végigfutott fedetlen vállán.

– Szerintem azt ön is pontosan tudja.

A lány mosolyogva hátradőlt a széken. Úgyesen leplezte a csalódottságát. Miért is lepődött meg? Hiszen mindig a szexről van szó! Tényleg azt hitte, hogy Demos kivétel lesz?!

– Meséljen magáról valamit – kérte kis szünet után.

– Jachtokat tervezek, és van egy chartercégem, ami luxusjachtokat ad bérbe.

A lány bólintott. Legalább nem egy újabb gazdag örökös, aki az apja pénzét szórja, gondolta.

– Szereti a hivatását?

– Igen, nagyon.

– Mit szeret benne?

A férfi meglepte és zavarba hozta a kérdés.